

تا پای جان

امشب شب فوتبال ایران است. شبی برای به خاطر سپردن، شبی برای جنگیدن. تا پای جان. تا نفس آخر. امشب، شبی فراموش‌نشده خواهد بود. یک بازی بزرگ برای یک نسل. یک تجربه بزرگ، برای ملتی که ضربان‌شان با این تیم تنظیم شده است. که یک عمر با این تیم بالا و پایین پریده‌اند. که یک عمر با این تیم، سقوط در آشک یا پرواز در فضای ناکافی اتاق را تجربه کرده‌اند. امشب نمی‌شود چشم از این تیم برداشت. امشب نباید چشم از این تیم برداشت. تیمی که کابوس مسابقه اول را به رؤیای بازی دوم گره زد. تیمی که با شجاعت به زمین رفت و اگر چه دیر اما به هر چه می‌خواست، رسید. مهم نبود اگر دیرک‌های دروازه در مقابل این تیم مقاومت به خرج بدهند. مهم نبود اگر مصدومیت و بدشانسی در کمین باشد. مهم نبود که توب‌ها راه دروازه را بلد نباشند. ما اصرار کردیم، ما به درهای بسته کوبیدیم، ما از منفذ کوچک کلید دری که به رومیان بسته شده بود، همه چیز را دیدیم و رویاپردازی کردیم. ما باور داشتیم و این همان چیزی بود که از این تیم برنده ساخت. باوری که حالا در جدال حساس با آمریکا هم باید دست‌مان را بگیرد. این بازی، سخت‌تر و بزرگ‌تر از نبرد قبلی است. این بازی، دشوارتر و نفس‌گیرتر از بازی قبلی است. ما با تیمی دقیق و فرصت‌طلب بازی می‌کنیم. ما با تیمی سریع و جنگجو بازی می‌کنیم. برای رفتن به مرحله بعدی، حتی نباید یک لحظه غفلت در کار باشد. برای رفتن به مرحله بعدی، حتی نباید یک اشتباه کوچک انجام بدهیم. ما باید در بهترین حالت خودمان باشیم. ما باید حتمی از بهترین حالت‌مان هم کمی بهتر باشیم. این شبی است که می‌تواند تیم ملی را به دل تاریخ ببرد. این شبی است که می‌تواند ما را در مسیر جاودانگی قرار بدهد. اگر به گذشته برگردیم متوجه یک حقیقت ساده می‌شویم. ما قبل از این، بازی‌های «سوم» حساس زیادی در جام جهانی داشتیم. ۹۸ مقابل آلمان، ۲۰۱۴ مقابل بوسنی و ۲۰۱۸ روبه‌روی پرتغال. هر بار اگر برنده بازی می‌شدیم، به مرحله بعدی می‌رفتیم. هر بار کافی بود ۳ امتیاز بگیریم و صعود کنیم. در همه تاریخ اما هرگز اینطور نبوده که بتوانیم طعم صعود را بچشیم. پس تا امروز هرگز تا این اندازه به صعود نزدیک نبوده‌ایم. این فرصت ویژه‌ای است که نباید از دست برود. مهم‌تر از همه چیز، اما، بودن در این موقعیت و تجربه کردن این هیجان است. این لذتی است که هر تائیه همراه تیم خواهد بود. تیمی که به معنای واقعی کلمه، متحد است. تیمی که همه نفرات اصلی و نیمکت‌نشینش برای یک هدف می‌جنگند. تیمی که می‌خواهد تاریخ‌ساز شود. تیمی که همه چیزش را در زمین می‌گذارد تا با ناامیدی برخورد نکند. این تیم، قصه‌ای می‌سازد که برای سال‌ها تکرار شود. این تیم کاری می‌کند که هیچ‌وقت از یادها نرود.

حالا وقتشه

دیدار حیثیتی ایران و آمریکا، با معادلات صعود گره خورده و حساس‌تر شده؛ امشب زمانی برای تاریخ‌سازی اولین صعود فوتبال ایران در جام جهانی است

کی‌روش: یک هدف داریم و آن صعود است

کنفرانس خبری کارلوس کی‌روش قبل از بازی با آمریکا، یکی از خاص‌ترین کنفرانس‌های جام جهانی ۲۰۲۲ بود؛ کنفرانسی که همه صندلی‌هایش با حضور خبرنگاران ایرانی و بین‌المللی پر شد و حتی تعدادی از اهالی رسانه مجبور شدند ایستاده آن را دنبال کنند. حدود یک ساعت بعد، کنفرانس خبری سرمربی آمریکا هم با استقبالی مشابه مواجه شد تا مشخص شود بازی امروز از اهمیت بسیار بالایی برخوردار است. سرمربی پر تغالی تیم ملی که مثل همیشه، با روحیه‌ای بالا در کنفرانس حاضر شده بود، صحبت‌هایش را این چنین آغاز کرد: «دیدار با آمریکا بازی خاصی برای ماست؛ مشخصاً برای من. بودن در تیم ملی ایران برای سومین مرتبه و رفتن به بازی سوم با احتمال صعود، اتفاقی افتخارآمیز است و امیدوارم بهترین نمایش را داشته باشیم. شاید آمریکا با ثبات‌ترین تیم گروه باشد. آنها عملکرد خوبی در برابر انگلیس و ولز داشتند. تیم‌های دیگر گروه، به خصوص ایران به صورت مستمر خوب کار نکردند. می‌دانیم چه کار می‌کنیم و یک تیم مرتب و سازمان‌یافته در مقابل ماست. آمریکا هم مانند ایران به دنبال صعود است. بچه‌های من باید مهارت و روح و روان خود را جمع کنند تا نتیجه‌ای بگیریم که بتوانیم به مرحله یک‌هشتم نهایی صعود کنیم.» کی‌روش به سؤالاتی هم که در مورد اتفاقات حاشیه‌ای روزهای اخیر و داستان تغییر پرچم ایران شد، پاسخ داد: «بعد از ۴۲ سال باید گفت نمی‌توان با این ادامه داد» کارهای روانی پیروز شد. صفحه ۱۸

این موضوع مسئله مهمی نیست که تأثیری روی عزم ما بگذارد.